

— Знаете ли какво да направимъ? извикалъ Иванъ, да отидемъ по легка въ бабината стая и тамъ да се помолимъ на Бога, за да ни ъж подари още много години!

— Хайде, хайде, извикали всичкитѣ дѣца. Като отишли въ стаята, клѣкнѣли прѣдъ леглото на баба си и захванѣли да се молятъ на Бога. Тѣхната молитва събудила баба имъ, която се зачудила много и попитала Анка, какво има. Тя ѝ казала, че се молятъ на Бога да не умира.

— На ли нѣма да умрѣшъ, бабо? попитала Марийка.

— Нещъ; мила Марийке. Азъ още много години ще живѣя помежду васъ!

— Баба нѣма да умрѣ, извикала Радка.

— Елате сега, мили дѣчица, да ви заведѣ да спите, защото станѣ късно, казала баба имъ.

— Сега ще спимъ всички сладко, извикали дѣцата.

На другия день всичкитѣ дѣца получили по единъ подарѣкъ отъ баба си.

РАКЪ И ЗАЙЧЕ.

дна есенна сутрина сивичкото и гладичкото зайче се събудило отъ сънъ и отишло да пасе зелени листца край едно планинско поточе.

Напасло се хубаво и почнѣло да скача и да играе по зелената росна трѣвица край поточето.

Но ето че прѣдъ него излѣзаль единъ ракъ.

— Ахъ ти грозна гадино, му казало зайчето, защо не се обаждашъ? Твоето грозно тѣло щѣше да направи да се пукнѣ отъ страхъ. А тогава какво щѣхъ да правятъ моитѣ зайченца?

— Многo си билъ сграшливъ, байно, отговорилъ рактътъ; не видишъ ли че съмъ по малѣкъ и по слабъ отъ тебе? Азъ никому зло не правѣхъ.